

сж слуги... Чакай, какъ го каза? А господаритѣ — господари... Не, не бѣше тъй...

Вълчанъ се разсмѣ добродушно, снизходително и пакъ потегли Чумака за дългия мустакъ. Отново той трѣбваше да му повтори и обясни думитѣ си. Вълчанъ говорѣше разумно и сладко, наистина, но на единъ малко книжовенъ езикъ, чуждъ на Чумака. На млади години той бѣше ходилъ чакъ въ Котелъ, училъ бѣше една година въ училището на Райно Поповичъ и затова минаваше за ученъ човѣкъ. Въ праздниченъ день той пѣеше въ черква и четѣше апостола, говорѣше много често и, кой знае защо, за нѣкой-си полски генералъ Бемъ, и обичаше да употребява думи като: „человѣкъ“, „совѣсть“, „такожде“ и др. Прѣкаралъ човѣкъ вече, слабъ и сухъ, съ очи, дълбоко хлътнали въ орбититѣ си, отъ което тѣ изглеждаха като на кукумявка, той бѣше инакъ здравъ и държеливъ, ходѣше изправенъ и наперенъ като пѣтелъ. Рѣдко той казваше нѣкоя дума, безъ да я придружи съ нѣкой жестъ или особенъ изразъ на лицето си. Увлѣчеше ли се пѣкъ, за да прѣдизвика по-голѣмо внимание и да подчъртае това, което говорѣше, той имаше обичай да мушка събесѣдника си, да му дърпа ушитѣ, да го чука по носа. Въ Люляково знаеха тия чудновати привички на стария чорбаджия и отъ нѣмай-къждѣ ги търпѣха.

Думитѣ на тоя човѣкъ течеха като рѣка. Съ Чумака вече той водѣше най-радушенъ разговоръ, глъчката наоколо бѣше голѣма и това го караше да вика и по-често да мушка Чумака въ ребрата. Говорѣха за врѣмето, за послѣднитѣ дъждове, за новата трѣва, отъ която овцетѣ ще хванатъ кръвъ. Стана дума и за пакоститѣ отъ вълцитѣ, а отъ тамъ разговорътъ прѣмина върху кучетата. Вълчанъ разказваше, а той обичаше да се хвали, какви кучета бѣше ималъ едно врѣме: голѣми и рунтави като мечки, люти и зли като змии. Анадолска порода.